

Els somiadors a l'Església

JAUME REIXACH

Els somiadors tenim les de perdre. Els que voldríem una Església millor, més oberta i dialogant, som uns perdedors. Reconeguem-ho. La jerarquia ens ignora. Ignora els nostres somnis, les nostres aspiracions, les nostres trobades... Tal vegada valora la feina d'alguns somiadors, el dia a dia pastoral, el saber estar a la parròquia encomanada, però no en valora les idees ni té en compte les esperances.

I tanmateix aquestes idees i esperances són necessàries, serveixen de contrapès. Per què no són tingudes en compte? L'oposició és saludable, ho sap tothom. Sobretot si l'oposició es reves-

teix d'autocrítica, com és el cas dels que somiem una Església millor. Per què, doncs, suscita recel?

No hi ha una resposta lògica a aquestes preguntes. Ni tan sols hi ha resposta. En el millor dels casos, la jerarquia es limita a fer els ulls grossos. Però és molt difícil que posi els peus en aquests espais on es practica el diàleg i s'exerceix l'autocrítica. Em refereixo -ja m'heu entès- als diversos forums que han anat sorgint, als moviments de base i a les grans trobades de cristians que se celebren cada any. Els bisbes hi brillen per la seva absència. No deu ser -com apuntava mossèn Jesús Huguet- que s'equivoquen d'enemic?

Els enemics de l'Església no són els somiadors. No són els capellans que somien una Església millor, allunyada del rigorisme moral, ni els moltíssims seglars que participen d'aquest mateix somni. No s'ha realitzat cap estudi sobre la situació real de l'Església a Catalunya. Em refereixo a un estudi seriós com el que ha dut a terme el sociòleg Joan Estruch (i el seu equip) sobre les diverses confessions religioses a Catalunya. Si es realitzés un estudi així, circumscrit a la praxi catòlica, tal vegada podríem discernir el pes dels somnis i el grau d'adhesió que despertem els somiadors.

Avui som perdedors, això és clar. Només cal veure el nombre de cape-

llans relegats per culpa dels seus somnis, però ¿qui ens pot assegurar que el futur de l'Església no depèn de la materialització d'aquests somnis? Per això val la pena de seguir somiant i treballant. Si no hi hagués somnis -escrigué Aristòtil, ja fa una pila d'anys- l'existència seria intolerable. I la del creient en concret -goso afegir- encara ho seria més. Els somnis alimenten l'esperança. Però perquè hi hagi somnis, hi ha d'haver somiadors. Encara que tinguem les de perdre.

Des de la modèstia, dedico aquest article al bisbe Pere Casaldàliga, paradigma de tots els somiadors d'una Església millor, més propra als pobres i humils, com el mateix Jesús. D'altra banda, el bisbe Pere també és paradigma dels bons perdedors, els que conserven l'humor i el somriure malgrat les incomprensions. Són les persones com ell (que mai no es jubila de les seves utopies) les que alimenten l'eterna joventut de l'Església.

• JAUME REIXACH, CAPELLÀ I SCRIPTOR